

til 10.000 kr. gældende fra den 1. januar næste år. Så meget om selve reguleringsmekanismen.

Så er der Enhedslistens kritik af selve satspuljeordningen. Det er jo sådan, at puljen hvert år tilføres et beløb, således at den samlede akkumulerede satspulje vokser år for år. Modsat almindelige finanslovbevillinger bliver der altså hele tiden flere satspuljemidler til anvendelse til fordel for samfundets svageste – i år som nævnt ca. 9 mia. kr. – og det er jo langt fra sikkert, at disse midler ville være afsat, hvis satspuljen ikke havde eksisteret. Satspuljen har gennem årene finansieret en række større og væsentlige indsatser, bl.a. to psykiatriaftaler, handlingsprogrammer målrettet udsatte og svage, handlingsprogrammer målrettet udsatte børn og unge, f.eks. »En god start til alle børn«, »Lige muligheder for alle børn og unge«, og senest er der med aftalen for i år iværksat et handlingsprogram med henblik på at styrke de personlige ressourcer hos udsatte børn og unge samt deres forældre, »Lige muligheder«, og en strategi for hjemløse bl.a. med midler til opførelse af særlige boliger til hjemløse.

Af aftalen mellem partierne bag satspuljeordningen om principperne for satspuljens tilvejebringelse og udmøntning fremgår, at tilgangen for udmøntning af satspuljemidlerne er konsensusorienteret. Det betyder altså, at der her tilstræbes at finde flest mulige projekter, der nyder den bredest mulige opbakning, som der er den bredeste enighed om. Det er jo sådan set også unikt, fordi vi jo i modsætning til den almindelige måde, vi arbejder på, hvor et flertal dybest set er et flertal, har tilvejebragt penge, hvor de fleste partier i Folketinget på tværs af de skel, der traditionelt deler konsensusorienterede, skal tage hul på at løse nogle af samfundets vigtigste problemer. Jeg mener selv, at psykiatriaftalerne er et historisk forbillede, et godt eksempel på, hvordan et område, som i en lang, lang årrække har været et smertensbarn, og som jo bestemt ikke er paradisisk endnu, er blevet håndteret af et enigt Folketing, og jeg tror sådan set, at det i sig selv, ved siden af at det har sikret bevillinger, har været med til at bidrage til en helt ny forståelse af psykiatrien, til aftabuivering af psykiske sygdomme m.v. Det har sådan set været en fordel for håndteringen af det område, at det har været håndteret bredt politisk og ikke været gjort til genstand for sådan almindelige flertals- og mindretalslagsmål.

Midlerne afsættes jo som udgangspunkt i en tidsbegrænset periode op til 4 år, og det betyder, at der løbende følges op, og at der sker en evaluering af de iværksatte indsatser, og det er jo noget ganske centralt, f.eks. på socialområdet, hvor der løbende sker en udvikling, en erfaringsdannelse, kort sagt, hvor vi løbende bliver klogere på, hvad der virker, og hvad der ikke virker.

Satspuljepartierne kan vælge at afsætte midlerne permanent på finansloven, hvis det vurderes som hensigtsmæssigt. I så fald skal der jo ikke løbende tages stilling til, hvorvidt der skal afsættes nye satspuljemidler. Ved siden af alt det her, som jeg sådan set tror er en motor for en god forandringsproces i forhold til svage og udsatte grupper, er der jo også mulighed for at støtte private ansøgere, for så vidt angår en mindre del af puljen. Alle ansøgninger underkastes en faglig behandling og vurdering i det relevante ressortministerium.

Regeringen erkender, at der kan være nogle problemer forbundet med den nuværende praksis for tildeling af satspuljemidler til private ansøgere. I forbindelse med aftalen for i år er det aftalt, at der frem mod udmøntningen af satspuljen for næste år skal ses på principperne for håndtering af de private ansøgninger, og det skal overvejes, om den praksis, der er nu, er den mest hensigtsmæssige. Det skal også ses i lyset af, at der særlig på det sociale område er et stort antal private ansøgninger, som det kan være vanskeligt at få overblik over.

Regeringen overvejer jo derudover fortløbende, hvordan der bedst muligt kan ske en fast og systematisk evaluering af satspuljeinitiativerne. Samtidig skal det sikres, at så få midler som muligt går til evaluering m.v., således at langt hovedparten af midlerne rent faktisk kommer ud og arbejder der, hvor vi gerne vil have de skal virke i forhold til indsatsen til gavn for de udsatte grupper.

På den måde kan man sige, at satspuljeordningen jo på mange måder er et dynamisk politisk værktøj, som udvikler sig løbende. Jeg vurderer, regeringen vurderer, at det er en meget, meget hensigtsmæssig måde at tjene fordelingsmæssige og socialpolitiske hensyn på, og alle partier undtagen Enhedslisten står jo også bag aftalen og principperne for satsreguleringen og udmøntningen af satspuljen.

Derfor skal jeg bare konkluderende sige, at regeringen på den her baggrund ikke kan støtte Enhedslistens forslag om at afskaffe satspuljen.